

Jan Morks blijft z'n eigen oppositie betalen

Door Kor Kegel

Rotterdam — 't Is een beetje saaie deelgemeente: voorzitter Dick Klaassen zegt het zelf. Hij weet dat Prins Alexander de naam heeft een beetje lauw en bedaard te zijn. Nu heeft Rotterdam-Oost inderdaad een paar 'slaapwijken' en echte grote-stadsmisère kom je in de keurige buurten van Oosterflank en Prinsenland niet tegen. Prins Alexander telt ruim 77.000 inwoners die allesbehalve uitlopen om de 'ouderwetse' coalitie van PvdA, CDA en VVD aan het werk te zien. Knetterend en spetterend gaat het er in de deelraad niet aan toe.

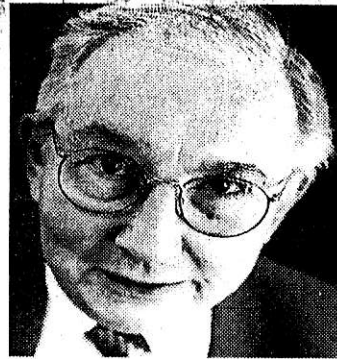
Dus groot was de verbazing van Jan Morks dat er ineens uit andere deelgemeenten van Rotterdam grote interesse bestond voor het beleidsstuk, waarin het belang van de bewonersorganisaties staat omschreven. Voorlichter Gerard Kasteleijn stuurde exemplaren de hele stad in. Jan Morks, voor de PvdA al jaren dagelijks bestuurder van Prins Alexander, wil vasthouden aan één gesubsidieerde bewonersorganisatie voor

elk van de zes wijken die de deelgemeente heeft (Ommoord, Zevenkamp, het Lage Land, Oosterflank, Prinsenland en Kralingseveer).

Terwijl in sommige deelgemeenten zware tijden aanbreken voor de bewonersorganisaties (vooral in Overschie, waar de zogenoemde BOOS geheel ontmanteld wordt), wil Prins Alexander blijven uitgaan van een duidelijke structuur waarin één organisatie per wijk het centrale aanspreekpunt is voor bewoners en deelgemeente. Morks: „Dat is bij ons zo gebruikelijk, dat het me verbaast dat wij nu ineens in heel Rotterdam opvallen.”

Prioriteiten

„Wij hebben alles per wijk georganiseerd,” zegt Morks. „Dat is overzichtelijk. Ook in de huisvestingssfeer streven we naar één ingang voor sociaal-cultureel werk, maatschappelijk werk en bewonersondersteuning. Ga je bijvoorbeeld naar de bibliotheek in Ommoord, dan kom je langs de bewonersorganisatie. In Oosterflank bouwt het buurthuis uit, daar

Dagelijks bestuurslid Jan Morks (PvdA) is verbaasd dat de deelgemeente Prins Alexander plotseling het goede voorbeeld blijkt te geven.

Foto Erik Bloemink/Rotterdams Dagblad

komt de bewonersorganisatie erbij. Iedereen moet weten waar je terecht kunt. Het zijn echt facilitaire bedrijven geworden: apparatuur en opbouwwerkers staan alle wijkbewoners ter beschikking. Dat hoeft niet per se gratis, want dat hangt ook van het doel af. Nu kan het te afwachtend zijn om alleen faciliteiten te verstrekken. Een bewonersorganisatie zal voor de wijk ook prioriteiten willen

stellen. Dan kom je in een spannende mengvorm van besturen en dienstverleners. Daar ga ik niet in zitten husselen. Daar moet een bewonersorganisatie zelf mee leren omgaan.”

Morks beschrijft treffend het verschil met deelgemeenten die af willen van één belangenbehartiger per wijk en die een jungle van ongebonden bewonersgroepen voorstaan. „Maar wie stuurt het opbouwwerk dan aan? Wie zegt wat de professionele ondersteuners moeten doen? Dat behoort principieel niet het Rotterdams Instituut voor Bewonersondersteuning (RIO) te zijn. Het RIO is er alleen om de know-how te leveren, maar het mag nooit zo zijn dat het RIO ook de inhoudelijke invulling doet. Het is bewonersondersteuning. Laat het dus aan de bewoners over om te bepalen waarin zij ondersteund willen worden. Ik heb het niet zo op een stedelijke instelling die zijn soldaten het veld instuurt en de boel bezet. Ik wil niet zeggen dat ik het RIO wil oplazen, maar zoals het nu gaat, gaat het fout.”

Spreekbuis

Morks' ambtelijke rechterhand, Louis van Ditshuizen, ex-opbouwwerker van Crooswijk, onderkent het ook door het RIO gesignaleerde probleem dat er bewonersorganisaties zijn die namens de wijk zeggen te spreken, zonder dat ze hun representativiteit kunnen aantonen. „Het is waar dat ze zich dan niet goed als spreekbuis kunnen opstellen,” geeft Van Ditshuizen toe, „maar dan moet niet de consequentie zijn dat je die bewonersorganisatie degradeert, nee, je moet zorgen voor een soort wederopbouw. In Prinsenland hebben we te maken met verschillende bewonersgroepen, die alle hun afvaardiging hebben in het be-

stuur van de wijkbrede bewonersorganisatie. Natuurlijk claimt elke vertegenwoordiger ondersteuning voor zijn eigen groep. Logisch. Maar omdat ze daar in één bestuur zitten, krijgen ze toch ook te maken met de belangen van de andere groepen. En vaak zien ze daar een gezamenlijk belang in. Ze zullen zich in elkaar verdiepen en de wijk als totaal centraal stellen. Dat haalt het los zand uit de samenleving weg.”

Morks: „Het gaat om samenlevingsopbouw. Dan moet je niet terug naar een structuur waarin elk kluppie alleen maar voor zichzelf opkomt. Zoals het RIO het wil en zoals het in andere deelgemeenten gaat, zal dat niet leiden tot participerende burgers. Wij willen krachtige wijkorganisaties. Die zijn beter in staat om de deelgemeenteraad democratisch te corrigeren. Het is waar dat wij dus onze eigen oppositie betalen. Dat wil ik graag zo houden.”

Inhuren

Sterker nog: Morks wil in de nabije toekomst toe naar een situatie, waarin de bewonersorganisaties meer betekenis krijgen. Per 1 januari 1996 zal niet de deelgemeente rechtstreeks geld betalen aan het RIO, maar wordt de subsidie overgeheveld naar de bewonersorganisaties die dan zelf kunnen bepalen waar zij hun opbouwwerkers 'inhuren'. Dat hoeft niet per se het RIO te zijn. Morks: „Al gaan ze naar Gouda. Als we maar kwalitatief goede ondersteuning behouden. En als het welzijnswerk, het sociaal-cultureel werk enzovoorts per wijk hun eigen werkgeversinstituutje willen gaan opzetten, dan houd ik ze niet tegen. Wij zijn daar ordinair pragmatisch in, maar als je actieve bewoners wilt, moet je ze ook wat te zeggen geven. Zo simpel is dat.”